

Hvem er de egentlige antifascistene?

Hentet og oversatt fra [«Events in Ukraine»](#) på Substack. Vi alene står ansvarlige for oversettelsen.

–Redaksjonen.

Hvem er de egentlige antifascistene? Nåværende framstillinger av krigen i Ukraina.

Hvordan går det med den nynazistiske bevegelsen i Ukraina i situasjonen der den russiske militærkampanjen skal «avnazifisere» Ukraina?

Det er interessant å se hvordan den nåværende diskursen prøver å framstille krigen. På russisk side er det selvfølgelig framstilt som en antifascistisk krig for 'avnazifisering', hvis mål er å fjerne post-maidan-regimet i Ukraina.

På ukrainsk side er det også mange forsøk på å framstille krigen som en antifascistisk krig – mot Russland. Dette begrunnes med henvisning til sivile dødsfall som følge av Russlands offensiv.

Interessant nok trekker mange ukrainske politiske ledere til og med positive paralleller til andre verdenskrig, da Sovjetunionen kjempet mot Nazi-Tyskland. Zelensky har gjort dette i sine videoer flere ganger, og sammenlignet Russlands

invasjon med operasjon Barbarossa. I dag gjorde guvernøren Nikolaiv-regionen det samme, og spådde at Ukraina den 8. mars ville gjenta hendelsene fra den 8. mars 1943, da frigjøringen av Nikolaiv fra nazistene begynte.

Alt dette er ganske ironisk med tanke på Ukrainas offisielle holdning til minnene om 2. verdenskrig, av 'den store patriotiske krigen' som det kalles i Russland. En dag før den russiske invasjonen kansellerte Ukraina sin deltakelse i «markeringen av minnet om heltemotet og motet til folkene i CIS-statene i den store patriotiske krigen 1941-1945», som Hviterussland, Ukraina og Russland signerte i 2011. Etter euromaidan dukket det opp en ny høytid i Ukraina, «Dagen for minne og forsoning» 8. mai, som klart konkurrerer med den sovjetiske seiersdagen 9. mai. Som mange kritikere bemerket, hvorfor skulle «forsoning» være en følelse angående nederlaget til Nazi-Tyskland? Men en slik merkelig holdning var uunngåelig i og med glorifiseringen på statsnivå av skikkelser som Stepan Bandera og Roman Shukhevych, som bygget en «uavhengig ukrainsk stat» med midlertidig støtte fra Nazi-Tyskland.

Når det gjelder de åpne ukrainske fascistene, som selvfølgelig har hatt en enorm økning i popularitet i det siste, har de en enda mer motstridende tilnærming. Noen ganger bruker de begrepet «rashist», et populært begrep nå for å betegne Russland som en fascistisk nasjon. Men det er noen innlegg på populære nazi-telegram kontoer som kritiserer å kalle Russland en fascistisk nasjon, og sier at en slik tilnærming lukter av sovjetisk kommunistisk venstreside, og at det er bedre å karakterisere Russland som en asiatisk 'horde' av 'terrorister'.

Det er umulig å si med sikkerhet hvilken effekt denne krigen vil ha på ukrainsk politikk. Alt avhenger av krigens gang, og hendelser eller beslutninger i Russland og Vesten.

Imidlertid er det flere sentrale problemstillinger som er

relevante i hele spørsmålet om hvordan krigen er framstilt som en «antifascistisk» i Ukraina for tiden:

– Det russiske kravet om ‘avnazifisering’, som i forhandlinger med Ukraina tilsynelatende noen ganger kan reduseres til ‘bare’ et forbud mot høyreorienterte nasjonalistiske organisasjoner og deres ideologi i Ukraina. Selv om et slikt grep virker ekstremt politisk vanskelig, virker det fortsatt mer sannsynlig enn den offisielle anerkjennelsen fra Ukraina av suvereniteten til «L/DPR» og Russlands suverenitet over Krim, som Russland også krever i retur for å avslutte krigen.

– Det russiske kravet om en offisiell garanti for at Ukrainas ikke skal bli med i NATO. Siden krigens første dager erklarte Zelensky at han er villig til å diskutere dette kravet, i motsetning til de andre, og for hver dag blir hans offentlige taler mer fiendtlige overfor NATO. Dessverre er den ukrainske offisielle «tankegangen» fortsatt preget av forvirring og sjokk når NATO nekter å gå inn i en kjernefysisk verdenskrig med Russland for å redde Ukraina.

Siden de høyrenasjonalistiske gruppene har økt kraftig i popularitet fordi deres spådommer om russisk invasjon har vist seg sanne, og mesteparten av appellen til liberale i Ukraina var basert på deres løfte om at Vesten ville hjelpe Ukraina militært og politisk, kan den offisielle oppgivelsen av Ukrainas NATOs ambisjoner gå hånd i hånd med en økning i styrken til høyreorienterte grupper. De har alltid kritisert ukrainske liberale (som de ellers har alliert seg med mot den ‘pro-russiske’ og venstresiden av ukrainsk politikk) for deres avhengighet av NATO og det ‘degenererte vesten’. Akkurat som de har fått «bevist rett» om Russlands intensjoner, så har de fått «bevist rett» om Vestens ønske om å «hjelpe» Ukraina.